

Onvergetelijke
pootafdrukken!

Onvergetelijke pootafdrukken!

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts

Coverontwerp: Michéle De Baere Auteur van jeugdboeken

ISBN: : 9789465128436

© Getty Lenaerts

Het hart spreekt / verstand zwijgt...

Oh, zo'n lieve puppy, wat een schatje. Die nemen we mee naar huis. De kleine ukkepek zat daar zo zielig in een bak met stro te kijken naar de voorbijgangers en te janken. Ja, dat trekt de aandacht, ze lijken op Duitse Herdershonden. Broer heeft er ook zo één, of... toch gehad. Zal wel een goed ras zijn dan, oudste broer weet er iets van. Dat was de periode dat er honden op de markt mochten verkocht worden. Nu zouden we dat 'broedfokkers' noemen.

Ja, we noemen hem **Fritz**, klinkt toch wat Duits ook. Wat heeft die allemaal nodig? Een mand, eet- en drinkbak. Halsband, leiband.... Meteen de hele uitzet mee naar huis.

Thuis aangekomen, weten we meteen wat doen. Kleine Fritz heeft een klein blaasje en doet zijn plasjes in huis. "Zo niet he kleine man;" hij wordt buiten gezet tot hij daar iets doet. De wandelingen gaan ook niet zo bijzonder goed, hij wil overal als eerste bij zijn en heeft behoorlijk wat kracht op jonge leeftijd. Dus je hangt er zo een beetje achteraan. Baasje volgen maar, Fritz weet waar hij heen wil.

Als jonge mensen wilden we ook graag eens naar een film gaan kijken en daar mag ons Fritzke niet binnen. "Fritz, braaf thuisblijven, tot straks."

Na de film nog iets gaan drinken, en dan naar huis, nog nagenieten van een avondje uit.

Thuis staan we aan onze deur in de gang, we hadden een beneden appartement. De deur was los, maar ging niet open. Hoe kan dat nu. Daar was nog nooit een probleem mee. Proberen om de lichtsakelaar te bereiken, zodat we zien wat er aan de hand is. Ja, de deur trachten op een spleet te duwen, gelukt, het licht is aan en: de ravage is zichtbaar.

Fritz had hard gewerkt, heel de vloerbekleding was opgebroken en in ontelbare stukken gescheurd en opgehoopt voor de deur.

Blij dat hij was toen we terug waren, zo vrolijk en kwispelen. Wij waren allesbehalve blij en zetten de afbraakheld buiten.

Ik kan me niet precies herinneren hoe lang dat we het volgehouden hebben, maar hij is jammer genoeg naar een ander gezin gegaan.

In die tijd, was dat normaal, broer had van tijd tot tijd ook eens een andere hond. Was de vorige eeuw....

Anno 2000 zijn er nog steeds mensen die zonder nadenken en zonder enige ervaring beginnen met een hond. Nochtans is er veel veranderd, geen marktverkoop meer. Nu zitten ze bij de fokker thuis, of ze komen met vrachtwagens. Mensen laten zich nog steeds vangen door de lieve snoetjes die door de broedfokkers getoond worden.

Voor ons was Fritz, een les die we geleerd hadden. Wij waren niet klaar voor een hond als huisdier.

Het Labradortijdperk

Pas enkele jaren later, las ik een advertentie van iemand die naar een appartement verhuisde en de hond mocht niet mee. Een zwarte Labrador, met een toepasselijke naam: **Blacky**. Die was al volwassen, dat was een voordeel. Ook een leuke hond, dat ras lag me wel. Na een poosje vertrok de partner en nam de woef mee. Zo, geen woef en ook geen partner meer.

Het ras dat bij me paste had ik gevonden, de Labrador was het en daar ging ik informatie over opzoeken. En met een nieuwe partner op stap, een puppy gaan halen bij een 'kweker.' In de auto doopten we hem tot **Hasko**. Die is bij ons overleden, beestje was slechts enkele maanden oud. Parvo, ik wist meteen wat een erge ziekte dat was. Hasko is in mijn armen gestorven.

Hij werd opgevolgd door **Hasko 2** van dezelfde kweker. Ook ziek geweest door Parvo, maar die is erdoor gekomen, met heel veel zorg, aandacht en liefde. Door zoveel met hem bezig te zijn en hem te verzorgen. Steeds trachten met heel kleine beetjes te laten

drinken, kleine stukjes vlees te geven. Het erge aan die ziekte is dat ze helemaal uitmergelen, diarree, overgeven, verschrikkelijk om te zien. Maar opgeven wou ik niet, Hasko lag op de zetel, dekenkje over hem en ik zat ernaast.

De eerste keer dat hij een stukje vlees niet overgaf, hebben ze waarschijnlijk tot bij de burens gehoord. Dat was het begin van een lang herstel. Hasko genas en sterkte aan met vlees dat hij ruimschoots kreeg.

We verhuisden naar een meer landelijk gelegen huisje met grote tuin. Dat was leuk voor Hasko, maar hij miste iets. **Jolly**, een zwart labradorteeffe kwam erbij. Weer leven in huis met een puppy die nog alles moest leren. Ik had veel gelezen over het ras, maar wat er niet zo in die boekjes stond, was de taal van de hond.

Ze kregen aandacht, liefde, hun dagelijkse wandelingen, spelen in de tuin. Toch mis je als beginnend hondenuitdrukker veel. Honden zijn gevoelige levende wezens die heel graag bij de mensen zijn en er ook voor door een vuur willen gaan. Ze zijn een deel van ons leven, maar voor hen zijn we het belangrijkste in hun korte bestaan. Hun leven draait om hun baasje.

Hasko en Jolly, twee vrolijke Labradors, ze groeiden samen op en waren onafscheidelijk. Jolly was een kleiner type als teefje en toen ze iets meer dan een jaar was, begon haar buikje wat ronder te worden. ‘Oeps,

hebben we iets gemist?' Niemand had iets gemerkt, maar het leek erop dat er gezinsuitbreiding op komst was. Weer wat lezen hoe we dat allemaal op een goede manier konden begeleiden. Toen haar tijd er was, kwamen er 5 puppy's bij. Vier zwartjes en één beige. Eentje stierf al gauw, de andere vier werden sterk. Zes honden vonden we wel wat veel, dus zochten we voor twee pups een goed thuis. Hun namen waren **Kelly, Kitty, Karza en Kobie**, vier teefjes. Kelly en Kitty verhuisden. Karza kroop steeds weg onder de zetel toen er mensen kwamen kijken naar de puppy's.

Wat een leven in huis. We hadden onze tuin niet echt puppy proof gemaakt, dus die twee kleine deugnieten waren er eens vanonder gemuisd, Wij gingen overal zoeken, we hoorden ze plots, en gingen op het gejangk af. Oh, daar zaten ze dan, in een ton die in de gracht stond en waarmee ratten gevangen werden.

Het beige hondje was ook zwart, en ze stonken zeven uren in de wind. Meteen hun eerste wasbeurt voor ze terug binnen mochten.

Na verloop van tijd hadden we door wie de grootste deugniet was, Kobie ons blondje was degene die graag een stapje in de wereld zette. Ons huisje was gelegen, in een dreefje verwijderd van de straat. Dat was midden de akkers en het dreefje liep verder het bos in. Dus ze hadden alle ruimte als ze op stap gingen. De eerste keren liepen we erachter om ze terug naar huis te laten komen, maar veel leerden ze daar niet uit.

We maakten verbinding met de stroomdraad van de paardenweide en spanden in de tuin een draadje lager voor de honden. Dat kenden ze vlug, de zwartjes bleven op afstand, voor Kobie was het een uitdaging. Die wist al vlug dat de stroom niet altijd aan stond. Zo gauw ze doorhad dat het veilig was, begon ze te graven en ging met het hele woefengezin weer eens op pad. Hasko, de oudste, was al vlug uitgeput en kon de meisjes niet meer volgen. De boswachter had niet echt een hart voor honden en schoot op Hasko. Dat beestje zat vol hagel in zijn poep, de dierenarts kon dat niet opereren, het zat teveel verspreid. We hoorden heel veel klachten van die man, die gebruikte zijn geweer te graag.

Hasko was de eerste die we moesten laten gaan. Hij mankte en had teveel pijn.

Gezinsuitbreiding

We hadden ook kippen en daardoor ook last van muizen die op het eten afkwamen. Dus naar het asiel gaan kijken voor een poes. Het eerste wat we zagen was een grote, witte labrador in een hok. Ik vroeg of ik er eens bij mocht gaan. Dat mocht ik, hij zat er al een jaar en was terughoudend. We gingen uiteindelijk zonder poes naar huis, maar gingen terug met twee van onze honden. We

wilden voor die grote hond een thuis zoeken en namen hem mee naar huis. Onze honden kwamen overeen met hem, dus dat was ok. Hij noemde **Ricky** en bleef bij ons. Hij was niet vrolijk in het begin, maar volgde mij overal en het was al vlug duidelijk dat ik zijn baasje zou zijn. Ik, nam hem overal mee naartoe, tijdens de wandelingen in de natuur liep hij los naast mij. Ricky werd de eerste hond waar ik mijn hart helemaal aan verloor. Een band zo heel eenvoudig op vertrouwen gebaseerd. Na een poosje werd hij ook vrolijk, begon te kwispelen en zijn ogen veranderden. De droevige blik verdween en Ricky veranderde in een heel lieve, aanhankelijke hond.

Gezinsomstandigheden veranderden

Ricky was mijn steun en toeverlaat. Ik kon me heel vaak aan hem optrekken.

Met hem ging ik eens naar een groot bos om te wandelen. Het was er heel rustig en hij mocht los. Ik verstopte me regelmatig eens achter een dikke boom, dan kwam Ricky me telkens zoeken. We vonden dat allebei heel leuk. Uiteindelijk moesten we dan ook eens terug naar huis. Ik zei hem dat hij de auto moest zoeken. Ricky vertrok, neus in de lucht, op de grond; plots

kwamen we aan een baan. Ik dacht dat we het gevonden hadden, maar ik zag nergens de auto staan. Er kwam een auto aan en die stopte. Was even schrikken, Sinterklaas deed zijn venstertje open en vroeg of we problemen hadden. Ik vertelde hem van onze zoektocht door het bos en vroeg naar de naam van de straat waar ik de auto geparkeerd had.

“Stap maar in” zei hij, “het is helemaal aan de andere kant van het bos.”

Ricky mocht op de achterbank met zijn modderpoten; ik ernaast. Aan het stuur zat de helper van Sinterklaas. Die mochten we vroeger nog anders noemen... Hij bracht ons netjes naar onze auto en ik bedankte hen vriendelijk. We geraakten toch altijd thuis na onze avontuurlijke wandelingen.

Ricky was er ook bij toen de diagnose kwam van chronische ziekte. Hij lag steeds dichtbij en gromde wanneer iemand te dicht bij mij kwam. Hij zou me zeker verdedigd hebben. Ook als hij even alleen in de auto zat, als ik even een boodschap deed, gromde hij naar de mensen die te dicht bij de auto kwamen, zelfs de mensen die hij kende, moesten afstand houden.

Tijdens de wandelingen in onze buurt, liep hij meestal los, hij wachtte aan elk kruispunt en ging pas verder toen ik het zei. Hij droeg dan zelf zijn leiband, veel mensen lachten toen ze hem zo voor mij zagen lopen. Het was ook een komisch zicht.

Afscheid van Karza

Karza kreeg epilepsie, verdikte ook heel veel en haar heupen werden te veel belast. Ze moest een knieoperatie ondergaan, maar daarna enkele maanden rustig aandoen. Dat was een probleem, daarna zou haar tweede knie ook moeten geopereerd worden. Gezien haar leeftijd hebben we haar laten gaan.

Ricky bleef alleen over, wegens gezondheidsproblemen was uit werken gaan niet meer mogelijk.

Aspirant Blindengeleidehonden.

Ik zocht een bezigheid om mijn tijd op een goede manier in te vullen. Een grote advertentie in een krant trok mijn aandacht. Een gezin vertelde over de opvoeding van aspirant blindengeleidehonden die zij in hun gezin hadden. Er stond een telefoonnummer bij, dus meteen gebeld en enkele weken later werd er een puppy gebracht, een zwart Labradorteefje van 9 weken die wijzelf een naam mochten geven. Het werd **Shana**.

Het verhaal van Shana

Op 29 april werd ik bij mijn eerste thuis weggehaald en kwam ik na een lange autorit aan in mijn tweede voorlopige thuis. Ik werd al meteen herdoopt in Shana. “Niet mis, klinkt wel mooi,” dacht ik.

De eerste dag is tamelijk rustig verlopen, eerlijk gezegd was ik nog wat verdwaasd van die lange autorit in zo’n piepklein bakkie. Zeg nou zelf, zouden jullie daar niet knettergek in worden?

Thuis aangekomen, want zo zou het hier de volgende maanden heten, werd me duidelijk gemaakt waar ik naar het ‘toilet’ moest, dus pipi en kaka doen om het juist te zeggen. Dat vergat ik om de haverklap.

‘s Avonds toen het bedtijd werd moest ik weer in zo’n ding, maar wel veel ruimer en mijn vrouwtje noemde dat mijn nestje. ‘s Morgens was ik héél vroeg wakker, je weet wel, een klein pupje heeft ook een klein blaasje hé. In mijn nestje was ik nogal proper.

Dan de tweede dag, olé, effe tonen wat ik zo allemaal in mijn mars had. Dit was een uitputtende dag, ... voor mijn vrouwtje! Alles in huis heb ik uitgeprobeerd met mijn mini tandjes: meubels, dekens, kleren, handen, en nog zo van alles wat mijn pientere oogjes zagen. Ophouden, daar dacht ik niet aan, integendeel, als me duidelijk werd gemaakt dat dat ‘foei’ was, dan begon ik

met nog meer ijver aan mijn slooptocht. Sindsdien kreeg ik steeds te horen wanneer ik in actie kwam, dat ik alweer een energiestoot kreeg, die duurde dan telkens zo ongeveer een uur.

Eigenlijk had ik toen een slechte eigenschap, ik daagde alles wat op twee benen liep uit tot het uiterste en daarbij spaarde ik noch mijn tanden, noch mijn gegrom. Zo kon het natuurlijk niet verder, ik had trouwens een heel regiment speeltjes om me op af te reageren. Langzamerhand, met de nadruk op langzaam, kreeg ik toch meer aandacht voor mijn speeltjes.

Mijn kersverse baasje was hier zeer verheugd over.

De eerste weken werd ik intensief getraind om buiten mijn behoefte te doen, dat was niet echt een probleem, de deur stond meestal op een kier zodat ik zelf naar buiten kon, dit kende ik al na een week. Soms stond het water zo hoog bij mij dat ik niet snel genoeg op mijn plekje kon geraken en dan kon je zien waar ik had gelopen, je moest dan gewoon het druppelspoor volgen, dan kwam je bij mij uit. Wel makkelijk voor 't geval je me zou kwijt zijn.

Mijn favoriete bezigheid was mee naar buiten met 't vrouwtje in de tuin gaan werken, daar kon ik me echt uitleven, en ja, dan was ik heel braaf. Van favoriete bezigheden gesproken, ik heb er nog, nl de bezoekers uittesten. Van iedereen die "mijn hol" betrad moest ik de rangorde kennen. Dat viel mee jongens, de meesten van hen stonden onder mij, ondanks mijn kleine

gestalte had ik toch heel wat overwicht.

Nog een favorietje was met mijn voorpootjes in de drinkbak gaan staan. Dat was vlug opgelost, ik kreeg een klein drinkbakje, dat was moeilijker om te drinken mét mijn pootjes erbij. Als Ricky dan ging drinken was het bakje zó leeg, nogal een zicht, zo'n grote hond en zo'n klein bakje.

Wandelen deed ik enorm graag, al die geurtjes, ritselende blaadjes, grassprietten die bewegen, wauw mensen te veel om op te noemen. We gingen naar de paarden, de schapen en nog andere wezens kijken, daarvoor was ik eerst wel wat terughoudend, wel erg grote beesten zeg. De eerste keer dat ik een trein zag passeren, jongens, ik schrok me een aap, wat een herrie zeg, gelukkig was die vlug weer weg.

Bij al die nieuwe ervaringen bleef 't vrouwtje heel rustig dus d' er zal wel niets aan de hand zijn dacht ik, maar steun gaan zoeken bij haar dat deed ik niet, daarvoor was ik veel te zelfstandig, als ik dat deed verloor ik mijn "prestige" en dat kon niet he.

De eerste weken leerde ik dat ik op mijn beurt moest wachten om te eten , en voor ik er op mocht "vliegen" , eerst rustig zitten en wachten tot het vrij-signaal. Voor mij 'val aan-sigtaal', eten joh ik droomde ervan.

Met elke dag die verstreek nam ook mijn gewicht toe, op mijn vierde levensmaand woog ik al 10 kg., mijn tandjes begonnen uit te vallen maar ik kreeg wel nieuwe in de

plaats, dit was verheugend nieuws voor de mensenkinderen, want menigeen had al kennis mogen maken met mijn naaldscherpe bijters, en arme Ricky is zelfs naar de dierenarts moeten gaan, die zijn nek was geperforeerd en begon te ontsteken. Het had gewoon geen tijd om te genezen, daar zorgde ik wel voor.

Mijn energiestoten waren met de regelmaat van de klok verder gegaan, maar als we oefeningetjes aan 't doen waren gedroeg ik me wel (meestal).

Dat ik al iets kende, dat was een feit, ik kon zitten, liggen, wacht en blijf . Mijn vrouwtje was heel trots op mij. Ondanks mijn ondeugende streken is ze er blijven aan werken om mij aanhankelijk te maken, maar knuffels jong, brrr, ik kreeg er koude rillingen van, je weet toch dat honden van nature niet van aanrakingen houden, dat was echt mijn natuur die de bovenhand had, ik moest het nog leren dat dat geknuffel bij de mensenroedel hoorde. Ik kan me voorstellen hoe al die maanden de handjes gejeukt hebben om mij te knuffelen, maar elke poging riep bij mij een defensieve reactie op, de tanden erin en grommelen. Beloningen met de stem heb ik altijd op prijs gesteld, die kreeg ik dan ook uitbundig als ik flink was.

Mee leren rijden met de auto, dat is een moeilijke bevalling geweest, ik kon dus niet stil zitten zoals je wel kon verwachten van mij he, ik werd vastgemaakt aan de autogordel, dat vond ik al helemaal niets. De eerste weken moest er steeds iemand meerijden om zich met

mij bezig te houden anders zou 't vrouwtje misschien nog tegen een boom gereden zijn of zoiets.

Uiteindelijk heb ik me er maar bij neergelegd en met een kauwbeen bij me kon ik rustig op mijn plaats blijven. Toen ik dat goed kende, werd ik ook al eens 2 minuutjes alleen in de auto gelaten en dan steeds maar langer.

We zijn ook een paar keer naar 't bos geweest om te gaan wandelen, dát was leuk, dan mocht ik samen met Ricky vrij aan de lange lijn, die was dan ook in zijn nopjes. Nadien als we dan terug op de straat gingen wandelen moest ik weer netjes bij 't vrouwtje blijven. Mijn leeftijd in beschouwing genomen ging dat redelijk goed, behalve als er wind was en alle blaadjes en sprietjes bewogen, dan was 't hek van de dam en wanneer er een andere hond in mijn buurt komt vergeet ik ook alles, dan wil ik spelen en uitproberen, maar dat mag niet, maar van opgeven wil ik voorlopig nog niets weten.

In mijn vijfde maand kon ik al even alleen thuis blijven, en nee hoor, ik deed niks kapot! Daar kijk je van op hé. Ik bleef netjes voor de deur wachten, want als Ricky terug was dan was het mijn beurt om te gaan wandelen. Op een gegeven moment toen ik weer in de tuin aan 't spelen was, kreeg ik iets in de gaten, er stonden prachtige grote bloemen, lelies, dat moest ik eens nader onderzoeken, eens mijn tandjes gebruiken, hé dat was lekker zeg. Ik heb dan maar die bloemetjes eens geplukt. Toen dat opgemerkt werd door het alziende

oog van mijn vrouwtje, werd er wat voorgezet zodat ik er niet meer bij kon. Dan ben ik me maar met de schors gaan bezighouden, grote stukken kapot bijten en ook mee naar binnen nemen, dat laatste dat viel niet in goede aarde, ik was er nog niet goed mee binnen om me daar op mijn gemak neer te leggen of ik vloog er al terug mee buiten. Dat was meteen de aanzet tot een nieuw spelletje. Uitdagen, leuk, nu deed ik het erom, een stuk schors in mijn muil en dan in 't deurgat gaan staan tot ik opgemerkt werd, dan vloog ik weer terug, maar dat was maar goed voor een paar keer, als mijn vrouwtje me negeerde dan was voor mij de lol er ook weer af, tot de volgende keer.

Deze zomer zijn we een hele dag op stap geweest naar een demonstratie, daar waren een heleboel broers en zussen van mij en zoveel mensen, ik was dan de hele dag aangelijnd en moest ook mijn kunnen eens laten zien. Voor mijn leeftijd liep ik al heel netjes en was ik behoorlijk braaf ter plaatse. Alleen als ik dringend "moest" dan werd ik lastig, hoe zou je zelf zijn. Ondanks mijn bijna onuitputtelijke energie was ik 's avonds toch wel erg moe. In mijn nestje was het dan ook zalig om me de hele avond en nacht terug te trekken zodat ik er 's anderendaags weer tegen kon.

Op 15 augustus ging ik naar een echte school met een hele groep andere jonge honden, ook zo'n gekke springers als ik. We leerden daar alle oefeningetjes die ik thuis al geleerd had, maar nu tussen al die honden die